

บทความแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความคิดเห็นของผู้ฝึกฝ่าหลุนกง

บันทึกจริงวิญญูสงสาร : การเวียนมาเกิดของจิ้งแยะเหี้ยน

ผู้เขียน : ฉี่หาง

[เว็บไซต์เจียงเจียน 26 มิถุนายน 2011]

ระหว่างขั้นตอนของการบำเพ็ญ บางครั้งฉันจะเห็นกำแพง ประตูรถยนต์ต้นไม้และอื่นๆ พุดทัก ทาย พูดคุยกับฉัน เวลาไปแจกเอกสารอธิบายความจริง บางครั้งประตูหรือรถยนต์จะขอ เอกสารอธิบายความจริงกับฉัน ทำให้ฉันอดไม่ได้ที่จะรู้สึกปลงอนิจจัง “สรรพสิ่งมีจิตวิญญาณเป็นความจริงไม่ใช่เรื่องเท็จ!”

ปี 2009 ฉันอยู่ที่บ้านผู้ฝึกเห็นดอกไม้ที่เธอปลูก รู้สึกสนใจกล้วยไม้เล็กกระถางหนึ่งเป็นพิเศษ ผู้ฝึกชี้ไปที่ กระถางกล้วยไม้ใหญ่กระถางหนึ่งแล้วพูดกับฉันว่า: “เธอดู กล้วยไม้ใหญ่กระถางนี้ออกดอกอยู่เรื่อยๆ กระถางเล็กเคยออกดอกครั้งเดียวแล้วก็ไม่ออกอีกเลย โหมโจนไม่ยอมโตเลย” ฉันมองดูก็เห็นว่ากล้วยไม้ใหญ่ ออกดอกบานสะพรั่ง กิ่งก้านแผ่ขยาย กล้วยไม้เล็กอยู่ในท่าที่ที่ไม่พอใจ ปากมู่ยใจ จดใจจ่ออยู่ในท่าที่ที่โกรธ ไม่มีกระจิตกระใจที่จะออก ดอก พุดอีกที่ถึงแม้จะออกดอก ดอกก็ไม่โตเท่าดอกของกล้วยไม้ใหญ่แล้วยังถูกกล้วยไม้ใหญ่หัวเราะเยาะ กล้วยไม้เล็กก็เลยวันๆ เอาแต่กลัดกลุ้ม ปิดกั้นตัวเองไม่ออกดอก มันรู้ว่าฉันชอบมันก็เลยฝืนกระตุ้นจิตใจขึ้นมามองดูฉันเหมือนเด็กที่รู้สึกกว่าตัวเองไม่ได้รับความยุติธรรม ฉันไม่ชอบ ปลูกดอกไม้ แต่ฉันอยากได้กล้วยไม้เล็กกระถางนี้จริงๆ

ปี 2010 ผู้ฝึกย้ายบ้านคิดจะทิ้งดอกไม้เหล่านั้นให้กับคนที่เช่าบ้านต่อ ฉันไปช่วยเธอขนย้ายสิ่งของ กล้วยไม้ใหญ่ที่ริมหน้าต่างพูดกับฉัน “ท่านเอาฉันไปด้วยเถอะ” ดอกไม้กระถางอื่นๆ ก็พูด

อย่างนี้ ฉันรู้ว่าพวกมันไม่อยากจะอยู่กับคน ธรรมดาสามัญ แต่ฉันเป็นคนที่ไม่ชอบปลูกต้นไม้จึงไม่เอ่ยปาก แต่ในใจกลับอยากจะได้กล้วยไม้เล็กกระถางนั้น เมื่อบอกผู้ฝึกเธอจึงให้กล้วยไม้เล็กแก่ฉัน

มีครั้งหนึ่งทำงานอยู่ที่บ้าน ฉันฆ่าเลื่องตุ๊กกล้วยไม้เล็ก ทำให้คิดถึงคำพูดของ
กล้วยไม้ใหญ่ หนึ่งคืนนั้นฉันก็ได้ยินกล้วยไม้เล็กพูด

“ท่านอย่าไปเอามันมานะ มันกระล่อนและมีเล่ห์เหลี่ยม ข้าไม่ชอบมัน” ฉันตะลึงไป
ชั่วขณะที่แทะหว่างดอกไม้ด้วยกันก็มีความขัดแย้ง หลายวันผ่านไปฉันมองเห็น
จิตวิญญาณของดอกไม้ที่ซ่อนแฝงอยู่ หลังจากนั้นหนึ่งเดือนฉันรู้แล้วว่ามันเคยเป็น
สาวใช้คนหนึ่ง เมื่อตอนที่ฉันเป็นโพธิสัตว์ชาแฉ่วอยู่บนสวรรค์มีชื่อว่าจิ้งแฉ่ว
เหลียนมันเวียนมาเกิดในโลกและได้ผูกวาสนากับฉันหลายครั้งในประวัติศาสตร์
ในช่วงธรรมะปลายที่ต่ำฝ่าถายทอดอย่างกว้างไกลในวันนี้มันไม่ได้มาเกิดในร่าง
คน จึงมาพบกับฉันในรูปแบบชนิดนี้ทำให้ฉันเข้าใจว่าทำไมพอฉันเห็นฉันจึงชอบ
มันมาก

นับจากนั้นเป็นต้นมา จากที่มักจะมีมรดกน้ำต้นไม้เสมอ ฉันต้องคอยเตือนตัวเองไม่ให้
ลืมน้ำให้กล้วยไม้เล็กจิ้งแฉ่วเหลียน(กล้วยไม้เล็ก) อัจฉลากสาวของฉันมากมี
อยู่ครั้งหนึ่งขณะลูกสาวท่องฝ้ออยู่ สายตาของเหล่าเทพบนสวรรค์พากันรวมศูนย์
มาที่ห้องของลูกสาว พากันตั้งใจฟัง พร้อมกับส่งเสียงชื่นชม เทพจิ้งหมิงพูดว่า “เด็ก
คนนี้ท่องได้ดีจริงๆ” เทพอีกองค์หนึ่งเพี้ยแฉ่พูดว่า “แม่ของเด็กดูจะเกียจคร้านสัก
หน่อย” ฉันจึงรีบทบทวนตัวเอง พร้อมกับพูดเรื่องนี้กับลูกสาวจิ้งแฉ่วเหลียนได้ยิน
แล้วทั้งรู้สึกยินดีให้กับเจ้านาย แต่ก็รู้สึกเสียใจที่ตัวเองไม่ได้เกิดมาในร่างคนไม่
สามารถได้ฝ่าไตรตรองไปมารู้สึกว่ามีปณิธานที่สำคัญมากที่ยังไม่บรรลุเป็นจริง
จึงทำให้เสียใจเป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืน ระบบชีพจรของกล้วยไม้เล็กกระทบ
กระเทือนอย่างหนัก ก็เหมือนความรู้สึก ของคนที่เศร้าเสียใจปมว่าจะขาดใจตาย
ทุดอกกระบองเพชรเห็นกล้วยไม้เล็กเป็นเช่นนั้น รู้สึกเห็นใจมาก จึงรายงานเรื่องขึ้น
ไปที่วังบุบผาบนสวรรค์ เทพแห่งร้อยบุบผารับรู้ถึงจิตที่แสวงหาฝ้อของจิ้งแฉ่ว
เหลียน แต่ก็ไม่สามารถช่วยอะไรได้

ความเศร้าโศกเสียใจของจิ้งแฉ่วเหลียนส่งกระเทือนไปถึงสวรรค์ สวรรค์ส่งเทพเอ๋อ
กลางเส้นลงมาตรวจสอบเรื่องราว หลังจากตรวจสอบแล้วเทพเอ๋อกลางเส้นรา
ยงานไปยังสวรรค์ซึ่งยัง ความประหลาดใจแก่เหล่าเทพว่าเหตุใดพลังความโศก
เศร้าของดอกไม้เล็กๆนี้จึงสามารถทะลวงขึ้นไปบน สวรรค์ได้หนา เมื่อตรวจสอบ
การเวียนมาเกิดของดอกไม้กล้วยไม้นี้ จึงรู้ต้นสายปลายเหตุ ในรัชสมัยถึง กล้วยไม้
เล็กเคยไปเกิดเป็นภรรยาของขุนทหารหลัวเฉิง ในรัชสมัยหมิงตอนต้นเคยไป
เกิดเป็นหญิงซู่ฟ่งน้องสาวของหญิงซู่ฟางซึ่งเป็นภรรยาของขุนพลเอกหลานอวี๋ใน
ต้นราชวงศ์ซิง เคยไปเกิดเป็นลูกสาวของจักรพรรดิคังซี ซึ่งเสียชีวิตจากการเป็นไข้

เนื่องจากออกหัดเมื่ออายุ 4 ขวบ พร้อมกับตรวจพบว่าจึงแหว่เหลียนควรจะได้ฝ่า ในช่วงธรรมะปลาย ดังนั้นสวรรค์จึงเรียกประชุมเหล่าเทพบุบผาเทพผู้ดูแลการ เวียนไปเกิดเพื่อจัดวางให้จึงแหว่เหลียนไปเกิดใหม่

ความโศกเศร้าของจึงแหว่เหลียนในครั้งนี้ทำให้ระบบชีพจรของกล้วยไม้เล็ก กระเทือนจนขาดในที่สุด ปรากฏออกมาในหมู่คนคือความเย็นจัดของฤดูหนาว ทำให้กล้วยไม้เล็กหนาวจนแข็ง ตายอยู่บนระเบียง ฉันทุกเข้าตรงหน้ากระถาง ดอกไม้รู้สึกใจหาย กล้วยไม้เล็กพูดกับฉันว่า “มีฉิงมากเหลือเกิน” ฉันทบทวนตัวเอง ใช้ฉิงที่มีต่อกล้วยไม้เล็กนั้นมากเหลือเกินจริงๆ ผู้บำเพ็ญเป็นเช่นนี้ได้อย่างไร

วันที่ 12 พฤษภาคมในปีนี้ฉันรู้ว่ากล้วยไม้เล็กได้กลับชาติกลับมาเกิดเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ย่าของเธอเป็นศิษย์ตำผ้าที่ก้าวหน้า ปัจจุบันการจะเกิดในครอบครัวศิษย์ตำผานั้นเป็นเรื่องที่ยาก มาก ศิษย์ตำผ้าที่ก้าวหน้าบำเพ็ญได้ดีนั้นต้อง บำเพ็ญกามารมณ์ทิ้งไป ต้องทำตามข้อกำหนดของ

อาจารย์คือ ไปทำสามเรื่อง คนที่บำเพ็ญไม่ค่อยก้าวหน้าลุ่มหลงอยู่ในหมู่คน ถ้าไป เกิดเป็นชีวิตของเขาตรงนั้น ก็สองจิตสองใจ สามารถไปเกิดในครอบครัวของศิษย์ ตำผ้าที่ก้าวหน้า ต้องมีบุญวาสนาที่ใหญ่มากทีเดียว นอกจากนี้สงครามใหญ่กำลัง จะจบลงแล้ว เวลาไม่ค่อยคน จึงแหว่เหลียนโชคดีมาก ๆ นี้ก็สัมพันธ์กับความมุ่งมาดปรารถนาของเธอ ในช่วงเวลาแจ้งฝ่าด้านที่เข้าใจของกล้วยไม้เล็กก็รู้ว่าการเป็น ศิษย์ตำผานี้ช่างโชคดีเหลือเกิน

กล้วยไม้เล็กถูกกล้วยไม้ใหญ่รังแกและกดขี่เป็นเวลาแปดปีในประวัติศาสตร์ก็มี ความอาฆาตแค้น อยู่เต็ม

กล้วยไม้เล็กเป็นนางกำนัลในวังในสมัยของหมิงเซียนจง ชื่อว่านางซูไฉเอ้ออายุ 32 ออกจากวัง แต่งไปเป็นเมียน้อยของตาเต๋อฉู่ฉู่ฉู่วัย 50 ปี มีลูกสาวชื่ออู่ฟ่ง นางไฉเอ้อมีอุปนิสัยใจ

กว้างเอื้อเฟื้อแผ่รู้หนังสือรู้มารยาทเป็นที่รักของสามี เมียหลวงนางหวังไฉฉิง อิจฉานางเป็นอย่างยิ่ง นางหวังไฉฉิงมีลูกชายสองคน ซึ่งก็ไม่พอใจและกลั่นแกล้ง เมียน้อยของพ่ออยู่เนืองๆ เมื่อเมียน้อยมีครรภ์อีก หมอดูทำนายว่าเมียน้อยจะคลอดลูกชายและมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ตาเต๋อฉู่ฉู่ฉู่ ฟัง แล้วดีใจยิ่งนักจึงสั่งห้องครัว

ให้ทำอาหารดีๆ ให้เมียน้อยรับประทาน เมียหลวงอิจฉายิ่งนักบ่นให้ลูกชายคนโต อุ๊ป็นและลูกใช้คนรองอุ๊ผู้ว่า “ต่อไปจะมีคนมาแบ่งสมบัติเพิ่มขึ้น อีกคน พวกเจ้าจะได้ไม่ก็มากน้อยเป็นแน่” อุ๊ผู้เป็นคนซื่อสัตย์สุจริตฟังแล้วไม่พูดว่าอะไร อุ๊ป็นเป็นคนอวดดีชอบเอาชนะกลัวว่าน้องชายต่างมารดาเกิดมาแล้วตัวเองจะได้สมบัติน้อย จึงเกิดความคิดชั่วร้ายใส่ยาทำแท้งและยาพิษลงในอาหารเพื่อจะให้นางใจเอ๋อตายไปอย่างช้าๆ โดยคาดไม่ถึงว่าเมียหลวงจะไป

ที่ห้องนางใจเอ๋อพูดจาเสียดสี นางใจเอ๋อจึงรับนำอาหารที่ห้องครัวส่งมาให้เมียหลวงรับประทาน เมียหลวงก็ไม่เกรงใจเอามารับประทาน นางใจเอ๋อไม่ยอมอาหารให้คนรับใช้นำอาหารที่เหลือส่งไปที่ห้องเมียหลวง

ตกค่ำเมียหลวงปวดท้อง อุ๊ป็นมาดูแม่ถามแม่ว่ารับประทานอะไรเข้าไป ภรรยาหลวงชี้ไปที่อาหาร อุ๊ป็นตกใจรีบคุกเข่าต่อหน้ามารดา เมียหลวงเข้าใจเรื่องราวทันที จับมือลูกชายบอกลูกอย่าพูดออกไป และไม่ต้องไปหาเรื่องนางใจเอ๋อ ความลับจะได้ไม่เปิดเผย บอกให้ลูกชายคนโตรีบกลับไปห้องตัวเอง ภรรยาหลวงปวดท้อง ทั้งอาเจียนทั้งถ่ายท้อง จิตใจทั้งโกรธทั้งเคียดแค้น ทรมาณเป็นเวลาหนึ่งคืน พลังชีวิตบอบช้ำและเสียชีวิตไปครึ่งเดือนหลังจากนั้น นางใจเอ๋อตกใจมาก ตาเด๋ม่า อุ๊จ๋วงตรวจสอบเรื่องราวอย่างลับๆ หลังตรวจสอบจนรู้เรื่องแล้วจึงคิด “เรื่องน่าอัศจรรย์ในบ้านไม่อาจจะให้คนภายนอกล่วงรู้ได้” จึงให้เงินทองลูกชายคนโตอุ๊ป็นไปค้าขายกับเพื่อนในที่ห่างไกล และซื้อที่นาหนึ่งร้อยไร่ให้ลูกชายคนรองอุ๊ผู้ไปทำมาหาเลี้ยงชีพ ส่วนตัวเองอยู่กับนางใจเอ๋อแม่ลูก

นางใจเอ๋อปกตินั้นรักและสงสารกระทั่งดอกไม้ใบหญ้า แม้ว่าตัวเองไม่ได้ฆ่านางหวังใจผิง แต่นางกลับต้องตายไปเพราะตัวเอง รู้สึกหดหู่ใจที่ครอบครัวข้างมีสภาพเหมือนอยู่ในวัง จิตใจไม่สามารถสงบลงได้ จึงไปวัดสวดมนต์อธิษฐานขอให้เมียหลวงไปสู่สุคติ

ครึ่งปีให้หลังนางผิงเห็นเมียหลวงมาพูดว่า “น้องสาว ฉันไปเกิดแล้ว อุ๊ป็นเป็นศัตรูคู่แค้นของฉันในชาติก่อน ฉันได้ชำระหนี้กรรมหมดแล้ว เธอกับฉันอยู่ด้วยกันเป็นเวลาแปดปี เธอได้รับความรักและการทะนุถนอม ฉันได้รับแต่ความเหงาถูกทอดทิ้งต่อไปหากมีวาสนาเจ้าต้องติดตามเป็นเพื่อนฉันแปดปี” นางใจเอ๋อรีบตอบรับโดยไม่รอช้า พร้อมกับสาบานตามคำขอของเมียหลวง หลังจากตื่นขึ้นมาจึงเล่าความฝันให้สามีฟัง สามีถอนหายใจพูดว่า “เช่นนั้นต่อไปเจ้าก็ติดตามเป็นเพื่อนนางแปดปีก็แล้วกัน” ในช่วงเวลาธรรมะปลาย เมียหลวงและนางใจเอ๋อต่างเวียนมาเกิดเป็น

กล้วยไม้ใหญ่และกล้วยไม้เล็ก แปดปีมานี้กล้วยไม้เล็กถูกกล้วยไม้ใหญ่พุดจา
เสียดสีต่างๆ นานาที่แท่นางถูกพันธนาการด้วยเหตุแห่งความเคียดแค้นแต่ชาติ
ปางก่อน

กล้วยไม้เล็กยังเคยเวียนไปเกิดเป็นต้นอินซึ่ง(เฮงฮิ้นเงิน ต้นอัลมอนต์) เป็นเวลา
ร้อยยี่สิบปีไปเกิดเป็นก้อนหินบนกำแพงแดงสามร้อยปีก่อนจะเสื่อมสลายไป
เนื่องจากดินฟ้าอากาศเกิดเป็นชาว สวรรค์ห้าร้อยปี เกิดเป็นต้นเหล็ก(ชื่อพุ่มไม้ที่
เขียวขจีตลอดปี)เจ็ดร้อยปี ยังเคยเกิดเป็นราชวงศ์มณฑลหยุนหนานร้อยยี่สิบปี
เกิดเป็นหมูป่าและถูกไล่ล่าจากนายพราน ยังเคยเกิดเป็นนกยูงและชีวิตอื่นๆ
เป็นต้น

จุดประสงค์ที่เขียนเรื่องนี้ออกมาหนึ่งคือต้องการจะเตือนศิษย์ด้าฝ่าให้เห็นคุณค่า
ของโอกาสแห่งวาสนาของการบำเพ็ญ การได้มาเกิดในร่างคนนั้นยากลำบาก การ
ได้ด้าผ่านนั้นต้องประสบความทุกข์ยากนานับประการจึงจะสามารถได้มาซึ่ง
เกียรติภูมิอันยิ่งใหญ่ในจักรวาล สองคือหวังว่าผู้ฝึกเก่าจะสั่งสอนบุตรธิดาให้ดี
พยายามนำพาพวกเขาให้ได้ฝ่าพวกเขาและพวกเขาไม่ใช่มาเพื่อจะเป็นลูกหลาน
หรือญาติมิตรของท่าน แต่มาเพื่อจะมาบำเพ็ญ มาเพื่อจะได้ด้าฝ่าอย่าได้ทำให้เขา
ผิดหวังที่พวกเขาได้ฝากความหวังไว้กับท่านในเวลานั้นที่พวกเขาเลือกมาเกิดใน
ครอบครัวท่าน

แก้ไขวันที่ 17/07/2011